

[Birkholm]

land under anden verdenskrig fratog jøderne alle muligheder for at overgive sig.

Alle de kendsgerninger, jeg her har trukket frem, plus adskillige andre understreger, at når Pershing II missilerne deployeres, vil de i de kommende 5 år så langt være det strategisk vigtigste våben i hele USAs atomarsenal, men de vil også være de farligste våben i verden på grund af missilernes meget korte fremføringstid; og på grund af den første-slagstrussel, som ligger i våbnenes præcision, vil Sovjetunionen efter alt at dømme være tvunget til at gå over til det, man kalder »launch on warning«, det vil sige, at der ikke længere vil være tid til at kontrollere de sovjetiske advarselssystemers alarmeringer. Hvis advarselssystemerne siger, at der er NATO-missiler på vej, vil der ikke længere være tid for partiledelsen i Kreml til at holde møde og drøfte situationen, afgørelsen må overlades til en computer, kapitulation eller gengældelse, og computeren vil, når den registrerer et angreb, sandsynligvis affyre samtlige Sovjetunionens SS-20, SS-4, SS-5, afsende alle sovjetiske bombefly osv. Det vil betyde udslettelsen af alt liv på Jorden – måske med undtagelse af kakerlakker; det viser sig nemlig, at insekter har en særlig evne, hr. statsminister, til at overleve radioaktiv stråling, ja, stråling får dem endda til at vokse.

Man kan altså med alt for stor ret frygte, at opstillingen af Pershing II missilerne med statistisk uundgæelighed vil føre os til atomragnarok gennem fejlarmer før eller senere. Men hvis og såfremt folketingets flertal har mod og vilje til det, kan Danmark faktisk endnu nå at levere et afgørende bidrag til at forhindre opstillingen, forhindre, at verden går gennem den port, hvorover der står skrevet: her lades alt håb ude.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er tilfreds med udenrigsministerens fyldige og afbalancerede redegørelse. Jeg finder det nyttigt ved denne lejlighed at opholde mig en lille smule ved Harmelrapporten, som er et grundlæggende NATO-dokument, dels fordi Harmelrapporten så stærkt understreger, at vejen til fred og stabilitet i Europa hviler specielt på konstruktiv brug af alliancen i afspændingens tjeneste, dels fordi Harmelrapportens betragtninger om den afgørende sammenhæng mel-

lem militær sikkerhed og afspændings- og våbenkontrolbestemmelser netop er det grundlæggende element i dobbeltbeslutningen.

Det er kristeligt folkepartis grundholdning, at ingen realistiske muligheder for afspænding og nedrustning må lades uforsøgt, men vi må i denne fase af Genèveforhandlingerne spørge os selv, om det er tid, der mangler. Er det ikke snarere reel politisk vilje, det skorter på?

Kristeligt folkeparti har fra starten støttet dobbeltbeslutningen, netop fordi den var udtryk for fleksibilitet. NATO-landene har jo med denne beslutning i realiteten givet Sovjetunionen afgørende medindflydelse på NATOs moderniseringsbehov, nemlig med hensyn til mellemdistanceraketterne, og på den baggrund er det skuffende, at Sovjetunionen i stedet for at stoppe eller i det mindste moderere sin udbygning af mellemdistance-raketter og deres systemer tværtimod har fortsat og nærmest forstærket denne opbygning.

Midt i skuffelsen noterer vi dog med tilfredshed, at Sovjetunionen trods alt har vist en vis fleksibilitet under Genèveforhandlingerne, om end vi desværre nu må konstatere, at indrømmelserne er både for små og for få.

Vi finder ikke, at Sovjetunionens mellemdistanceraketopbygning og forhandlingsposition kan forsvares ud fra legitime sikkerhedskrav eller -behov. Hvad vi frygter er, at Sovjetunionen bevidst stiler mod en politisk og militær afkobling af USA fra Vesteuropa, altså mod at drive en kile ind mellem de to parter, og hvis denne strategi lykkes, vil Vesteuropa kunne blive gidsel i sovjetisk udenrigspolitik.

Det er derfor afgørende for NATOs troværdighed, at NATO-landene står fast på at føre den militære del af dobbeltbeslutningen ud i livet, hvis ikke der i denne forhandlingsfase opnås et resultat i Genève, som er acceptabelt for NATO.

Der er fra forskellig side givet udtryk for den opfattelse, at der overhovedet ikke er noget militært behov for de nye amerikanske mellemdistancevåben. Det kan der naturligvis være forskellige vurderinger af. Et faktum er det dog, at det af selve dobbeltbeslutningen fremgår, at disse våben ikke kun er tænkt som politiske forhandlingsobjekter, men at de også udgør en mulighed, som er